

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2015/0426 van 20 juli 2015
in de zaak 1314/0055/A/4/0043

In zake: mevrouw **Maria DEWILDE**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Pieterjan OSAER
kantoor houdende te 3000 Leuven, Naamsestraat 165
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Véronique ELSEMANS

verwerende partij

*Tussenkomen
partijen:*

1. de **LEIDEND AMBTENAAR** van het Agentschap Wegen en Verkeer

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Sven VERNAILLEN en Joris GEENS
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 27
waar woonplaats wordt gekozen

2. het college van burgemeester en schepenen van de **gemeente
DUFFEL**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Floris SEBREGHTS en Christophe SMEYERS
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 27
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 23 september 2013, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 25 juli 2013.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van de tweede tussenkomen partij van 14 september 2009 verworpen.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij een verkavelingsvergunning geweigerd voor het verkavelen van een grond in twee kavels.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te 2570 Duffel, Mechelsebaan en met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie D, nummer 0274m.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De eerste tussenkomende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend. De schriftelijke uiteenzetting van de tweede tussenkomende partij zit vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De behandeling van de vordering die initieel werd toegewezen aan de derde kamer, werd op 4 maart 2015 toegewezen aan de vierde kamer.

De behandeling van de zaak werd op de zitting van 24 maart 2015 verdaagd naar de zitting van 5 mei 2015.

Kamervoorzitter Nathalie DE CLERCQ heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Amelia VANGRONSVELD die loco advocaat Pieterjan OSAER verschijnt voor de verzoekende partij, mevrouw Veronique ELSEMANS die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Joris GEENS die verschijnt voor de eerste tussenkomende partij en loco advocaten Floris SEBREGHTS en Christophe SMEYERS voor de tweede tussenkomende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en van het Procedurebesluit hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

1.

De LEIDEND AMBTENAAR van het Agentschap Wegen en Verkeer verzoekt met een aangetekende brief van 2 december 2013 om in het geding te mogen tussenkomen. De voorzitter van de tweede kamer heeft met een beschikking van 25 maart 2014 deze tussenkomende partij toegelaten om in de debatten tussen te komen.

2.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente DUFFEL verzoekt met een aangetekende brief van 2 december 2013 om in het geding te mogen tussenkomen. De voorzitter van de tweede kamer heeft met een beschikking van 25 maart 2014 deze tussenkomende partij eveneens toegelaten om in de debatten tussen te komen.

3.

Uit het dossier blijkt dat de verzoeken tot tussenkomst tijdig en regelmatig zijn ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

IV. FEITEN

1.

Op 31 augustus 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij de tweede tussenkomende partij een aanvraag in voor "het verkavelen van een grond in twee kavels (...) voor het oprichten van een vrijstaande eengezinswoning".

Het perceel is gelegen binnen de grenzen van het bij koninklijk besluit van 5 augustus 1976 vastgestelde gewestplan 'Mechelen', zoals gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Executieve van 16 februari 1993 tot goedkeuring van de gedeeltelijke herziening van het Gewestplan Mechelen en het besluit van de Vlaamse regering van 6 mei 1997 houdende definitieve vaststelling van het plan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Mechelen voor infrastructuurwerken en militaire domeinen. Dit laatste besluit voorziet op het betrokken perceel een reservatiestrook voor de realisatie van een ringweg rond Duffel.

De tweede tussenkomende partij weigert op 14 september 2009 een verkavelingsvergunning aan de verzoekende partij. Zij motiveert deze beslissing als volgt:

"...

De aanvraag is strijdig met het Besluit van de Vlaamse Executieve tot goedkeuring van de gedeeltelijke herziening van het Gewestplan Mechelen, de dato 16.02.1993.

De aanvraag is strijdig met het Besluit van de Vlaamse regering houdende definitieve vaststelling van het plan tot gedeeltelijke wijziging van het Gewestplan Mechelen voor infrastructuurwerken en militaire domeinen, de date 06.05.1997.

..."

De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing op 15 oktober 2009 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Het Agentschap Wegen en Verkeer brengt op 8 december 2009 een gunstig advies uit.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van onbekende datum om de uitspraak over dit beroep te verdagen voor het organiseren van een openbaar onderzoek en de opmaak van een compensatieformulier van het Agentschap voor Natuur en Bos.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 16 december 2009 tot en met 15 januari 2010, dient de tweede tussenkomende partij een bezwaarschrift in.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn aanvullend verslag van onbekende datum om het beroep in te willigen en de verkavelingsvergunning te verlenen op grond van de volgende beoordeling:

"...

Het college heeft bezwaar tegen de goedkeuring van voormelde aanvraag en dit om volgende redenen:

- de bouw van een tweede Netebrug kadert in de concretisering van de toekomstvisie van het bestuur die ertoe strekt het doorgaand verkeer uit het centrum van Duffel te weren door de aanleg van een westelijke ontsluitingsweg die de Mechelsebaan, over de Nete heen, verbindt met de Hondiuslaan, en via de te verlengen Spoorweglaan voert naar de Lintsesteenweg. Voor de westelijke ontsluiting werden twee tracés onderzocht. Hierbij werd voor het ganse tracé een reservatiestrook met een breedte van 60 m vastgelegd door de Vlaamse regering.

- het bestuur wil niet dat het tracé van de westelijke ontsluitingsweg wordt gehypothekeerd.

→ Hiertegen kan geargumenteed worden dat de Afdeling Wegen en Verkeer wel degelijk een gunstig advies heeft uitgebracht ivm de ligging van de verkaveling in deze reservatiestrook.

Gelet op voorgaande en het gunstig compensatievoorstel van het Agentschap voor Natuur en Bos kan geoordeeld worden dat de verkavelingsaanvraag voor vergunning in aanmerking kan komen.

Voorgesteld wordt het beroep in te willigen en vergunning te verlenen, mits naleving van de voorwaarden van AWW en ANB.

...

Na de hoorzitting van 8 december 2010 beslist de verwerende partij op 21 januari 2012 om het beroep niet in te willigen en de verkavelingsvergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Volgens het vastgestelde gewestplan situeert de aanvraag zich deels in woongebied en in achterliggend bosgebied. De percelen bevinden zich in een gearceerde zone, namelijk in een reservatiestrook.

...

De reservatiestroken- en erfdiensbaarheidsgebieden zijn die waar perken kunnen worden opgesteld aan de handelingen en werken ten einde de nodige ruimten te reserveren voor de uitvoering van werken van openbaar nut, of om deze werken te beschermen of in stand te houden.

Volgens het besluit van de Vlaamse regering houdende definitieve vaststelling van het plan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Mechelen voor infrastructuurwerken en militaire domeinen dd. 6 mei 1997, bevindt kwestieus perceel zich binnen het tracé dat volgens voornoemd besluit voorzien werd voor de realisatie van een “ringweg” rond Duffel.

De aanvraag is bijgevolg niet in overeenstemming met het besluit van de Vlaamse regering, houdende definitieve vaststelling van het plan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Mechelen voor infrastructuurwerken en militaire domeinen dd. 6 mei 1997.

Volgens artikel 4.3.8. §2 van de Vlaamse Codex kan een stedenbouwkundige vergunning niet worden verleend voor het bouwen van een constructie in een reservatiestrook, behoudens indien voldaan is aan een van de volgende voorwaarden:

1° de aanvraag heeft betrekking op de uitvoering, bescherming of instandhouding van handelingen die betrekking hebben op openbare infrastructuur of openbare wegen of

nutsvoorzieningen en kan worden gekaderd binnen de vigerende stedenbouwkundige voorschriften;

2° uit de adviezen van de bevoegde instanties blijkt dat de reservatiestrook niet binnen vijf jaar na afgifte van de vergunning zal worden aangewend voor de uitvoering, bescherming of instandhouding van handelingen, vermeld in 1°.

Het dossier werd in toepassing van artikel 90 bis §3 van het Bosdecreet aangevuld met een door het Agentschap voor Natuur en Bos goedgekeurd compensatievoorstel.

In eerste aanleg werd het vereiste openbaar onderzoek niet gehouden. Het college van burgemeester en schepenen werd verzocht de aanvraag aan een openbaar onderzoek te onderwerpen. Er werd één bezwaar ingediend, namelijk door het college van burgemeester en schepenen.

Het college heeft bezwaar tegen de goedkeuring van voormelde aanvraag om volgende redenen:

- het bouwen van een tweede Netebrug kadert in de concretisering van de toekomstvisie van het bestuur, die ertoe strekt het doorgaand verkeer uit het centrum van Duffel te weren door de aanleg van een westelijke ontsluitingsweg die de Mechelsebaan, over de Nete heen, verbindt met de Hondiuslaan, en via de te verlengen Spoorweglaan voert naar de Lintsesteenweg. Voor de westelijke ontsluiting werden twee tracés onderzocht. Hierbij werd voor het ganse tracé een reservatiestrook met een breedte van 60 m vastgelegd door de Vlaamse regering.*
- het bestuur wil niet dat het tracé van de westelijke ontsluitingsweg wordt gehypothekeerd.*

→ Deputatie treedt het standpunt van de gemeente bij en weigert voorliggende verkavelingsvergunning omdat het tracé en de bouw van een tweede Netebrug niet mag worden gehypothekeerd.

...

Deze beslissing is door de Raad vernietigd bij arrest van 30 april 2013 met nummer A/2013/0178.

2.

Het dossier werd hernomen door de verwerende partij met een nieuw verslag van de provinciale stedenbouwkundig ambtenaar van 23 juli 2013, dat ditmaal ongunstig is.

Op 25 juli 2013 beslist de verwerende partij om het beroep niet in te willigen en een verkavelingsvergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Volgens het besluit van de Vlaamse regering houdende definitieve vaststelling van het plan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Mechelen voor infrastructuurwerken en militaire domeinen dd. 6 mei 1997, bevindt kwestieus perceel zich binnen het tracé dat volgens voornoemd besluit voorzien werd voor de realisatie van een 'ringweg' rond Duffel.

Er wordt met deze 'ringweg' meer bepaald de bouw van een tweede Netebrug voorzien, om het doorgaand verkeer uit het centrum van Duffel te weren door de aanleg van een westelijke ontsluitingsweg die de Mechelsebaan, over de Nete heen, verbindt met de Hondiuslaan, en via de te verlengen Spoorweglaan voert naar de Lintsesteenweg.

Het betreffende perceel is gelegen tussen de Mechelsebaan en de Hondiuslaan. Het nieuwe verbindingstracé loopt over het perceel van voorliggende aanvraag. De verkaveling neemt zo ruimte in beslag, nodig voor de uitvoering van werken voor de aanleg van deze 'ringweg' rond Duffel.

De verkaveling is bijgevolg niet in overeenstemming met de planologische bestemming van het gewestplan.

Louter omwille van de strijdigheid met de stedenbouwkundige voorschriften van het gewestplan, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, wordt de vergunning conform artikel 4.3.1. §1 van de Vlaamse Codex, geweigerd.

Voorts bepaalt artikel 4.3.8. §2 van de Vlaamse Codex dat een stedenbouwkundige vergunning niet kan worden verleend voor het bouwen van een constructie in een reservatiestrook, behoudens indien voldaan is aan een van volgende voorwaarden:

1° de aanvraag heeft betrekking op de uitvoering, bescherming of instandhouding van handelingen die betrekking hebben op openbare infrastructuren of openbare wegen of nutsvoorzieningen en kan worden gekaderd binnen de vigerende stedenbouwkundige voorschriften;

2° uit de adviezen van de bevoegde instanties blijkt dat de reservatiestrook niet binnen vijf jaar na afgifte van de vergunning zal worden aangewend voor de uitvoering, bescherming of instandhouding van handelingen, vermeld in 1°.

Het Agentschap voor Wegen en Verkeer verleende op 8 december 2009 een voorwaardelijk gunstig advies, zonder meer. Er werd hierin geen melding gemaakt van de betreffende reservatiestrook.

Naar aanleiding van de vernietiging van de Raad, werd er op 5 juli 2013 een nieuw advies van het Agentschap voor Wegen en Verkeer bekomen, waarin de uitvoering van de reservatiestrook werd beoordeeld.

Het Agentschap voor Wegen en Verkeer verleent thans wel een ongunstig advies voor de verkavelingsaanvraag:

"Er wordt een ONGUNSTIG advies verleend omwille van volgende reden:

De percelen zijn gelegen binnen de reservatiestrook die op het gewestplan voorzien is. Bebouwing kan hierop niet toegelaten worden."

Uit dit ongunstig advies moet de uitvoerbaarheid van deze verbinding worden afgeleid. Het college van burgemeester en schepenen van Duffel bevestigde ook al eerder dat deze 'ringweg' wel zou worden uitgevoerd en wil niet dat voorliggende aanvraag het tracé van deze westelijke ontsluitingsweg hypothekeert.

Aangezien niet wordt voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 4.3.8. §2 van de Vlaamse Codex, kan geen vergunning worden verleend voor het bouwen in een reservatiestrook die zal dienen voor de aanleg van de kwestieuze 'ringweg'.

Omdat hier een legaliteitsbelemmering met de gewestplanbestemming én met de bebouwingsmogelijkheden conform artikel 4.3.8. §2 van de Vlaamse Codex wordt vastgesteld, wordt de goede ruimtelijke ordening in het gedrang gebracht en dan meer in het bijzonder het mobiliteitsaspect.

De verkavelingsvergunning moet worden geweigerd.

...

Algemene conclusie:

De aanvraag is niet in overeenstemming met de planologische bestemming van het gewestplan en met de decretale en reglementaire bepalingen.

De aanvraag kan uit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening niet worden aanvaard.

Werden gehoord in zitting van 8 december 2009: de heren Rafaël en Paul Holsters, namens de aanvrager.

De deputatie sluit zich aan bij het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar van 23 juli 2013 en maakt de inhoud ervan tot haar eigen motivering.

..."

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep en het belang en van de verzoekende partij

Uit het dossier blijkt dat de vordering regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het voorwerp van het beroep

Standpunt van de partijen

De verwerende partij werpt op:

"...

3.1.

Eisende partij vordert van Uw Raad, naast de vernietiging van de bestreden beslissing, ook de vernietiging van het advies van het Agentschap voor Wegen en Verkeer van 5 juli 2013.

De vordering tot vernietiging is niet-ontvankelijk voor zover zij gericht is tegen het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer.

...

3.2.

Tevens vordert eisende partij van Uw Raad

"Te zeggen dat het kennelijk onredelijk motief omtrent het bestaan van een reservatiestrook niet mag worden gebruikt, ook niet in het advies."

Ook hier moet worden besloten tot onontvankelijkheid. Uw Raad heeft als administratief rechtscollege immers enkel een vernietigingsbevoegdheid, waarbij hij in eerste instantie een legaliteitstoets zal uitvoeren en zich niet in de plaats mag stellen van het

vergunningverlenend bestuursorgaan om tot een beoordeling van de aanvraag over te gaan.

In de mate dat eisende partij (1) de nietigverklaring vordert van het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer en (2) te zeggen dat het kennelijk onredelijk motief omtrent het bestaan van een reservatiestrook niet mag worden gebruikt, is haar vordering onontvankelijk.

...

De eerste en de tweede tussenkomende partij stellen:

“ ...

18. In de mate verzoekende partij Uw Raad verzoekt het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer te vernietigen, dient de vordering te worden afgewezen als zijnde onontvankelijk ratione materiae. Uit artikel 4.8.2. VCRO vloeit namelijk voort dat Uw Raad enkel bevoegd is om kennis te nemen van beroepen die worden ingesteld tegen in laatste administratieve aanleg genomen vergunningsbeslissingen, valideringsbeslissingen en registratiebeslissingen.

19. Aangezien het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer geen in laatste aanleg genomen vergunningsbeslissing is, dient te worden vastgesteld dat dit advies niet rechtstreeks aanvechtbaar is bij Uw Raad. In een recent arrest van 29 oktober 2013 heeft Uw Raad dit overigens bevestigd: (...)

20. Gelet op het voorgaande is het beroep onontvankelijk ratione materiae voor zover het is gericht tegen het Advies van het Agentschap Wegen en Verkeer van 5 juli 2013.

...”

De verzoekende partij repliceert:

“ ...

6. De verwerende en tussenkomende partijen halen aan dat de vordering tot vernietiging van het advies van het AWV van 5 juli 2013 niet onontvankelijk zou zijn en zij verwijzen daarbij naar het arrest van uw Raad nr. A/2013/0629 d.d. 29 oktober 2013. De verwerende partij besluit tevens tot onontvankelijkheid van de eis van verzoekende partij dat het kennelijk onredelijk motief omtrent het bestaan van een reservatiestrook niet meer gebruikt mag worden, ook niet in het advies.

Het advies maakt nochtans deel uit van een complexe rechtshandeling en kan aldus worden bestreden bij uw Raad, zij het dan onrechtstreeks. Verzoekende partij gedraagt zich naar de wijsheid van uw Raad wat betreft de vordering tot vernietiging van het advies zelf.

Het advies van het AWV d.d. 5 juli 2013 is evenwel onwettig, zoals hierna zal blijken, en verzoekende partij kan zich volgens uw Raad volgens hetzelfde arrest van 29 oktober 2013 hoe dan ook op die onwettigheid beroepen in het kader van een beroep tegen de weigering van de vergunning.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

1.1

Artikel 7.5.9 VCRO bepaalt:

“Vergunningsaanvragen die bij het college van burgemeester en schepenen of, in de bijzondere procedure, bij de Vlaamse Regering, de gedelegeerde stedenbouwkundige ambtenaar of de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar zijn betekend vóór 31 december 2013, worden in afwijking van artikelen 4.3.3 en 4.3.4, onderworpen aan een bindende advisering door de wegbeheerder, in zoverre de aanvraag betrekking heeft op percelen die gelegen zijn :

1° op minder dan dertig meter van het domein van autosnelwegen;

2° op minder dan dertig meter van het domein van hoofdwegen of primaire wegen categorie I volgens het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen;

3° langs gewest- of provinciewegen.

Het bindend advies, vermeld in het eerste lid, verbindt het vergunningverlenende bestuursorgaan in zoverre het negatief is of voorwaarden oplegt.”

Het wordt niet betwist dat het advies van het agentschap Wegen en Verkeer dat werd verleend tijdens de administratieve procedure van de betrokken aanvraag, een bindend advies is.

1.2

In de mate dat het advies van het agentschap bindend is, is het te beschouwen als een rechtstreeks aanvechtbare bestuurlijke rechtshandeling. Het advies is in dezelfde mate voorbeslissend ten aanzien van de bestreden beslissing en maakt aldus deel uit van een complexe bestuurlijke rechtshandeling, die gekenmerkt wordt door het bestaan van een reeks opeenvolgende administratieve handelingen waarvan de laatste beslissend is en de voorgaande, al dan niet voorbeslissend ten opzichte van de eindbeslissing, een voorbereidend karakter hebben. In dat geval kan de vernietiging van voorbeslissing samen met de eindbeslissing worden gevorderd.

1.3

De Raad is bevoegd om kennis te nemen van een beroep tot vernietiging van een bindend advies dat voorafgaat aan een vergunningsbeslissing en integrerend deel uitmaakt van hetgeen te beschouwen is als een complexe rechtshandeling, met de vergunningsbeslissing als eindbeslissing.

Zoals hierna, bij de bespreking van het enig middel, zal blijken kan het door de verzoekende partij bestreden advies in de onderhavige zaak evenwel niet beschouwd worden als voorbeslissend en integrerend deel uitmakend van de bestreden beslissing. Om de redenen die hierna verder uiteengezet worden is de vordering tot vernietiging van het advies van het agentschap in onderliggende zaak onontvankelijk.

2.

Zoals hierna zal blijken dient het beroep van de verzoekende partij te worden verworpen omwille van een gebrek aan gegronde middelen. Er bestaat derhalve geen noodzaak tot onderzoek van de exceptie van de verwerende partij omtrent het verzoek van de verzoekende partij "Te zeggen dat het kennelijk onredelijk motief omtrent het bestaan van een reservatiestrook niet mag worden gebruikt, ook niet in het advies." Dit verzoek wordt immers doelloos bij het verwerpen van het beroep.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging - ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

In dit middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1.1.4, 4.3.1, §1 en 4.3.8, §2, 2° VCRO, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 5, 18.7.3 en 19, laatste lid van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna: Inrichtingsbesluit), van de goede ruimtelijke ordening en van het motiverings-, het zorgvuldigheds- en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

12. *Het bestreden besluit herhaalt in een eerste beweging het motief van het deputatiebesluit van 21 januari 2010 dat zoals het hierboven is vermeld bij arrest van 30 april 2013 van uw Raad werd vernietigd.*

Het besluit motiveert inderdaad als volgt:

Louter omwille van de strijdigheid met de stedenbouwkundige voorschriften van het gewestplan, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, wordt de vergunning conform art. 4.3.1., §1 van de Vlaamse Codex, geweigerd.

Zoals uw Raad het vaststelde, en de verzoekende partij het in haar verzoekschrift van 11 maart 2010 ook uitlegde, houdt een reservatiestrook geen absoluut bouwverbod in. Uw Raad stelde : "de loutere vaststelling dat een perceel gelegen is in een reservatiestrook, is geen afdoend motief om het aangevraagde te weigeren".

Het motief is ongeldig en de verwerende partij miskent duidelijk het gezag van gewijsde.

De verzoekende partij kan derhalve alleen maar, wat dit punt betreft, de toelichting van haar verzoekschrift van 11 maart 2010 herhalen en bevestigen. Deze was als volgt:

In het enige motief treedt de deputatie het door het college van burgemeester en schepenen van Duffel tijdens het openbaar onderzoek opgeworpen bezwaar bij, zonder het zich op grond van eigen overwegingen en onderzoek eigen te maken, en zonder er zich een (uitgedrukte) mening over te vormen.

Een dergelijk motief kan nooit geldig en afdoende zijn, zo blijkt uit een overvloedige rechtspraak van de Raad van State.

Het bezwaar is cryptisch, en op niet de minste wijze concreet. Er wordt gesproken over een toekomstvisie over een ontsluitingsweg en het bouwen van een tweede Netebrug. Hoe de reservatiestrook in die niet-toegelichte en niet-kenbare toekomstvisie past of daarbij aansluit, wordt niet uitgelegd.

Toekomstvisies worden op planniveau neergelegd in een structuurplan. Dit bestaat (beslissing deputatie provincie Antwerpen dd. 15 maart 2007), maar bevat de gesuggereerde visie niet. Er zijn geen andere gegevens die toelaten om te begrijpen wat het bezwaar van de gemeente inhoudt.

Indien een stedenbouwkundige aanvraag waarvan in de bestreden beslissing zelf wordt gezegd dat ze in overeenstemming is met de planologische bestemming van het gewestplan én met de decretale en reglementaire bepalingen toch wordt geweigerd kan dat niet gebeuren op grond van een niet-toegelichte en klaarblijkelijk ook niet-bestaande toekomstvisie, minstens om drie redenen : (1) het motief steunt niet op concrete elementen of gegevens, (2) het sluit niet aan bij een duidelijk begrip over een goede ruimtelijke ordening van de plaats en (3) het schendt minstens impliciet art. 4.3.8 § 2, 2° VCRO.

*Bijaldien wordt al prima facie vastgesteld dat de gemeente Duffel tegenstrijdige beslissingen heeft genomen, vermits het besluit van 14 september 2009 wat het afgeven van een positief stedenbouwkundig attest voor het naastliggende perceel nr. 0274/L, dat minstens deels in dezelfde reservatiestrook ligt (**stuk 7**), niet spoort met haar bezwaar noch met haar aanvankelijke beslissing met betrekking tot de initiële aanvraag.*

Het begrip goede ruimtelijke ordening moet concreet worden ingevuld, d.w.z. dat de beslissingsnemende overheid de ruimtelijke gesteldheid van de plaats waarheidsgetrouw moet vaststellen en aan de hand van duidelijke begrippen typeren of kwalificeren, op een zodanige wijze dat kan worden vastgesteld waarom een aangevraagd project er al dan niet in past.

Een concrete invulling van het begrip goede ruimtelijke ordening is des te meer noodzakelijk indien wordt vastgesteld, zoals in casu, dat de aanvraag in overeenstemming is met de planologische bestemming en met alle decretale en reglementaire bepalingen. De visie op de goede ruimtelijke ordening van die plaats is dan immers het decisieve beslissingsmotief.

De deputatie - daarin voorafgegaan door de gemeente in de eerste beslissing - heeft de ruimtelijke ordening ter plaatse van de Mechelsebaan niet onderzocht. In elk geval blijkt dit niet uit de bestreden beslissing, terwijl dit op grond van art. 2 en 3 van de motiveringswet formeel het geval moet zijn.

In dergelijke afwezigheid van een voorafgaand onderzoek is niet alleen strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel, maar kan ook nooit een gedragen beslissing opleveren.

De deputatie heeft op geen enkele wijze geantwoord op de middelen van het administratief hoger beroep van de verzoekende partij. Dit is op zichzelf al een voldoende vernietigingsgrond.

13. *In een tweede beweging stelt het bestreden besluit dat art. 4.3.8, §2 VCRO zich tegen de gevraagde vergunning verzet.*

Er wordt verwezen naar het advies dat het agentschap voor Wegen en Verkeer op 05 juli 2013 heeft gegeven en dat ongunstig is, terwijl het advies van 08 december 2009 dat het agentschap met betrekking tot het eerste bestuurlijk beroep bij de deputatie uitbracht, gunstig was.

De omtrekkende poging om het bestreden besluit alsnog te motiveren faalt.

Het advies is bindend, behoudens vergissing, wegens ligging van het perceel van de aanvraag aan gewestweg N14. (art. 4.3.3., 4.3.4. en 7.5.9 VCRO). Zelfs indien het advies

niet bindend is, het maakt deel uit van een complexe rechtshandeling en het kan aldus worden bestreden voor uw Raad, zij het onrechtstreeks.

14. *Het advies is op zichzelf niet gemotiveerd, iaat staan dat dit draagkrachtig zou zijn gebeurd. Het bevat een loutere affirmatieve vaststelling die amper de waarde heeft van een stijlformule. Het advies komt voor als faciel opgesteld (pour les besoins de la cause?), en het strijdt niet alleen met het advies van 08 december 2009 in deze zaak, maar ook met het gunstige advies m.b.t. het naastliggende perceel 2471L.*

Een bindend advies moet op zichzelf draagkrachtig zijn gemotiveerd, het moet getuigen van een zorgvuldig onderzoek en pertinent zijn, zeker indien het bindend is en de beslissingnemende overheid er niet kan van afwijken.

En er is nog meer: het advies zegt niets over de aanwending van de reservatiestrook binnen de periode van vijf jaar. Art. 4.3.8.§2 VCRO mag dan al zijn geformuleerd als een verbod voor het bouwen van een constructie in een reservatiestrook tenzij uit de adviezen blijkt dat de reservatiestrook niet binnen vijf jaar na afgifte van de vergunning zal worden aangewend voor haar doel, de afwezigheid van elke toelichting op dit punt moet doen besluiten tot een onwettige motivering en een kennelijk onzorgvuldig en onredelijk advies, nu de reservatiestrook sinds 1997, d.i. sinds zestien jaar is vastgesteld zonder dat er enige duiding of duidelijkheid is over wat concreet zal gebeuren, terwijl er verder een onverklaarbare ongelijkheid is ontstaan mbt (de gevolgen van) het advies over het perceel 247/L.

Het advies is onwettig en vermag geen wettige basis voor de bestreden beslissing te zijn.

15. *Het bestreden besluit heeft het advies niet heeft onderzocht, en het zich niet heeft eigen gemaakt. De besluitvorming is onzorgvuldig en de beslissing lijdt aan dezelfde onwettigheid als het advies.*

16. *Art. 4.3.8.§2, 2° VCRO heeft betrekking op een vergunning voor het bouwen van een constructie, niet over een vergunning tot verkavelen, wat betekent dat de bepaling niet alleen impliciet maar ook expliciet geschonden is.*

17. *De bestreden beslissing heeft de overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening van de plaats niet onderzocht. Er is geen enkele verwijzing naar enig element van het ruimtelijk toetsingskader.*

Een administratieve overheid vermag in redelijkheid geen beslissing nemen waarvan zij weet of moet weten dat er geen geldig motief voor bestaat. Omdat er (opnieuw!) geen onderzoek is geweest is de beslissing op dubbele wijze onzorgvuldig.

Het middel is in al zijn onderdelen gegrond.

...

De verwerende partij repliceert:

“ ...

1.

Vooreerst merkt verwerende partij op dat indien een weigeringsbeslissing op verschillende motieven steunt die elk op zich die beslissing kunnen verantwoorden, zij

alle onwettig moeten zijn om een nietigverklaring bij gebrek aan deugdelijke motivering te verantwoorden.

Het bestreden besluit bevat twee duidelijke weigeringsmotieven. Het eerste betreft de onverenigbaarheid van de aanvraag met de gewestplanbestemming en het tweede weigeringsmotief betreft het bindend ongunstig advies van de wegbeheerder.

Eisende partij oefent geen kritiek uit op het eerste weigeringsmotief, in het bijzonder het niet in overeenstemming zijn van de aanvraag met de gewestplanbestemming. De kritiek van eisende partij op het tweede weigeringsmotief kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Kritiek op overtollige motieven kan niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden.

Van zodra één motief in het bestreden besluit volstaat om de beslissing te verantwoorden, is kritiek op de overige en aldus overtollige motieven onontvankelijk.

2.

In de mate dat eisende partij van mening is dat het gezag van gewijsde van voormeld arrest van Uw Raad wordt geschonden, stelt verwerende partij vast dat in de herstelbeslissing wel degelijk tegemoet werd gekomen aan de eerdere vernietigingsgronden van Uw Raad.

In voormeld vernietigingsarrest oordeelde Uw Raad dat reservatiegebieden gebieden zijn waar perken kunnen worden gesteld aan handelingen en werken, teneinde de nodige ruimte te reserveren voor het uitvoeren van werken van openbaar nut, of om deze werken te beschermen of in stand te houden.

Volgens Uw Raad houdt een reservatiestrook geen absoluut bouwverbod in. Uw Raad oordeelde dat "de loutere vaststelling dat een perceel gelegen is in een reservatiestrook, geen afdoend motief (is) om het aangevraagde te weigeren. Het vergunningverlenend bestuursorgaan moet minstens aangeven welke plannen er met betrekking tot de reservatiestrook in het gewestplan voorzien waren en welke invloed of weerslag deze hebben op het aangevraagde."

In de herstelbeslissing wordt hieraan tegemoet gekomen. Er wordt meer bepaald het volgende opgenomen aangaande de plannen m.b.t. de reservatiestrook en de invloed ervan op de aanvraag : (...)

Zoals uit voormelde citaten blijkt, kan vastgesteld worden dat er verduidelijking wordt gegeven aangaande de ringweg en de invloed ervan op de aanvraag. Het perceel van de aanvraag is gelegen tussen de Mechelsebaan en de Hondiuslaan. De verkaveling neemt ruimte in beslag die nodig is voor de aanleg van de 'ringweg' rond Duffel.

Er werd bijgevolg tegemoet gekomen aan de motiveringsplicht. Er is geen sprake van een schending van het gezag van gewijsde van het arrest van Uw Raad.

3.

...

De planologische overeenstemming werd duidelijk afgetoetst door verwerende partij. Er werd geoordeeld dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de

gewestplanbestemming, gezien met de 'ringweg' de bouw van een tweede Netebrug wordt voorzien om het doorgaand verkeer uit het centrum van Duffel te weren. Deze ringweg zal voorzien worden door de aanleg van een westelijke ontsluitingsweg die de Mechelsebaan, over de Nete heen, verbindt met de Hondiuslaan, en via de te verlengen Spoorweglaan voert naar de Lintsesteenweg. Het perceel van de aanvraag is gelegen tussen de Mechelsebaan en de Hondiuslaan. Dit heeft tot gevolg dat het nieuwe verbindingstracé over het perceel van voorliggende aanvraag loopt. De verkaveling neemt op deze manier ruimte in beslag, die nodig is voor de uitvoering van werken voor de aanleg van deze 'ringweg' rond Duffel.

De aanvraag is bijgevolg niet in overeenstemming met de gewestplanbestemming. Een weigeringsmotief dat steunt op de onverenigbaarheid van de aanvraag met de gewestplanbestemming is een afdoende weigeringsmotief en volstaat om de bestreden beslissing te dragen.

Eisende partij verwijt verwerende partij tevens dat zij heeft nagelaten de goede ruimtelijke ordening te beoordelen. Echter moet vastgesteld worden dat de bestreden beslissing het volgende stelt: (...)

Verwerende partij heeft de aanvraag bijgevolg getoetst aan de gewestplanbestemming en is bijkomend de bebouwingsmogelijkheden conform artikel 4.3.8 §2 VCRO nagegaan.

4.

Eisende partij heeft tevens kritiek op de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Duffel van 14 september 2009.

Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

In zoverre eisende partij in het middel kritiek uit op het besluit van het college van burgemeester en schepenen van 14 september 2009, dient erop gewezen te worden dat, ingevolge van de devolutieve werking van het administratief beroep het besluit van de deputatie in de plaats is gekomen van het besluit van het college van burgemeester en schepenen, zodat dit besluit geacht moet worden niet langer te bestaan.

5.

Eisende partij meent tevens dat verwerende partij niet geantwoord heeft op haar beroepsargumenten.

Wanneer verwerende partij op basis van de artikelen 4.7.21, §1 en 4.7.23, §1 VCRO uitspraak doet over een bij haar ingesteld beroep tegen een beslissing van het college van burgemeester en schepenen, treedt zij op als orgaan van actief bestuur en niet als administratief rechtscollege. Bij de behandeling van het beroep onderzoekt zij de aanvraag in haar volledigheid. De motiveringsplicht die op de verwerende partij rust, impliceert niet dat zij, als vergunningverlenend bestuursorgaan, alle tot staving van het administratief beroep aangevoerde middelen of argumenten rechtstreeks en punt na punt moet beantwoorden.

Als orgaan van actief bestuur volstaat het dat verwerende partij op een duidelijke manier de redenen vermeldt die geleid hebben tot het nemen van haar beslissing.

Dit werd in casu ook gedaan.

6.

Eisende partij heeft kritiek op het weigeringsmotief dat gesteund is op het bindend ongunstig advies van het Agentschap Wegen en Verkeer.

...

De vergunningverlenende overheid kan zich zo het standpunt en de motieven van de wegbeheerder eigen maken. De aanvrager van de vergunning moet in dat geval wel in dezelfde beslissing kennis kunnen nemen van (de motivering van) het advies en dat is mogelijk door het advies als bijlage toe te voegen aan de beslissing of het advies op te nemen in de beslissing zelf.

Eisende partij meent dat het advies van 5 juli 2013 niet gemotiveerd is en dat verwerende partij zich bijgevolg niet vermocht te steunen op dit advies.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat het op 5 juli 2013 door het Agentschap Wegen en Verkeer district Puurs aan verwerende partij verstrekte advies niet aan eisende partij diende betekend te worden.

Zoals uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt, mag verwerende partij zich het standpunt en de motieven van de wegbeheerder eigen maken, weliswaar op voorwaarde dat de aanvrager van de vergunning in dezelfde beslissing kennis moet kunnen nemen van de motivering van het advies. Dit is volgens Uw Raad mogelijk door het advies op te nemen in de beslissing zelf.

Het bestreden besluit vermeldt uitdrukkelijk dat het advies ongunstig is omdat "de percelen gelegen (zijn) binnen de reservatiestrook die op het gewestplan voorzien is. Bebouwing kan hierop niet toegelaten worden." De bestreden beslissing vermeldt derhalve duidelijk de strekking en de inhoud van dit advies.

Het advies werd afdoende gemotiveerd. Gelet op de ligging binnen de reservatiestrook kan op het perceel van de aanvraag geen bebouwing worden toegestaan.

In de mate dat eisende partij van mening is dat er sinds 1997 geen acties werden ondernomen om de ringweg te realiseren, kan verwerende partij verwijzen naar het uittreksel uit het register der beraadslagingen van het schepencollege van 28 december 2009. (stuk 18.) Hierin wordt een duidelijk overzicht gegeven van de acties die werden ondernomen om het tracé van de ontsluitingsweg niet te hypothekeren:

- Het overleg met de provincie Antwerpen omtrent de aanleg van het Bovenlokaal Functioneel Fietsroutenetwerk Hoofdroute Antwerpen-Mechelen; zowel in de startnota als in de projectnota lezen wij op p. 17 onder de bijzondere voorwaarden die werden opgelegd: "De aanleg van het fietspad mag de aanleg van de omleidingsweg rond Duffel niet in het gedrang brengen";*
- Het advies van het CBS van 21 januari 2008 i.v.m. de boscompensatie op de vrijgekomen spoorwegbedding;*
- De Quick scan van de gewestplantracés provincie Antwerpen waar geconcludeerd werd het tracé niet te schrappen meer de "wenselijkheid van de tweede Netebrug verder te onderzoeken";*
- De actualisatie en partiële herziening van het RSPA dat de Quick scan als leidraad neemt.*

Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een consequent beleid terzake.

Wanneer verwerende partij op grond van een gebonden bevoegdheid niet anders kan dan de vergunning weigeren, dan volstaat in beginsel, om te voldoen aan de formele motiveringsverplichting, een summiere overweging waarbij wordt verwezen naar het bindend ongunstig advies, op voorwaarde dat het advies gekend is door de aanvrager. Er is bijgevolg geen schending van de formele motiveringswet.

7.

Daarenboven moet opgemerkt worden dat eisende partij uitgaat van een foutieve lezing van artikel 4.3.8, §2 VCRO. Eisende partij meent dat het advies van de wegbeheerder moest ingaan op de aanwending van de reservatiestrook binnen de periode van vijf jaar.

Artikel 4.3.8, §2 VCRO bepaalt wat volgt:

"Een stedenbouwkundige vergunning kan niet worden verleend voor het bouwen van een constructie in een reservatiestrook, behoudens indien voldaan is aan een van volgende voorwaarden

1° de aanvraag heeft betrekking op de uitvoering, bescherming of instandhouding van handelingen die betrekking hebben op openbare infrastructuren of openbare wegen of nutsvoorzieningen en kan worden gekaderd binnen de vigerende stedenbouwkundige voorschriften;

2° uit de adviezen van de bevoegde instanties blijkt dat de reservatiestrook niet binnen vijf jaar na afgifte van de vergunning zal worden aangewend voor de uitvoering, bescherming of instandhouding van handelingen, vermeld in 1°." (eigen onderlijning)

Dit artikel werd geformuleerd als een principieel verbod voor het bouwen van constructies in een reservatiestrook. Met andere woorden mag er geen vergunning worden verleend voor het bouwen van een constructie in een reservatiestrook, behoudens indien uit het advies van de wegbeheerder blijkt dat de reservatiestrook niet binnen vijf jaar na afgifte van de vergunning zal worden aangewend voor de uitvoering, bescherming of instandhouding van handelingen zoals vermeld in 1° van voormeld artikel.

Uit het advies blijkt niet dat de reservatiestrook niet binnen vijf jaar na afgifte van de vergunning zal worden aangewend voor de uitvoering, bescherming of instandhouding van handelingen, vermeld in 1° over de aanwending van de reservatiestrook binnen een termijn van vijf jaar na afgifte van de vergunning. Dit blijkt ook uit de bestreden beslissing waarin wordt gesteld: "Uit dit ongunstig advies moet de uitvoerbaarheid van deze verbinding worden afgeleid." Bijgevolg kon de vergunning niet verleend worden.

8.

In de mate dat eisende partij lijkt aan te sturen op een schending van het gelijkheidsbeginsel daar zij meermaals aanvoert dat de bestreden beslissing niet strookt met de beslissing van het college van burgemeester en schepenen waarbij een stedenbouwkundig attest werd afgeleverd voor het naastliggend perceel nr. 0247/L, merkt verwerende partij op dat er geen sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel wanneer in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk zijn behandeld zonder dat daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Dit houdt tevens in dat er slechts sprake

kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel wanneer de gevallen waarmee wordt vergeleken uitgaan van éénzelfde overheid. Het stedenbouwkundig attest voor het naastliggend perceel 0247/L werd niet verleend door verwerende partij, maar wel door het college van burgemeester en schepenen.

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

...

De tussenkomende partijen stellen:

“ ...

A ONTVANKELIJKHEID VAN HET MIDDEL

21. Het decisieve weigeringsmotief van de bestreden beslissing betreft het bindend negatief advies van het Agentschap Wegen en Verkeer. Alle overige motieven dienen als overtuigend te worden beschouwd. Kritiek op deze overtuigende motieven kan niet op ontvankelijke wijze worden opgeworpen, minstens kan dit niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

⇒ Bijgevolg dient het middel in de mate het kritiek levert op overtuigende motieven te worden verworpen als ontvankelijk, minstens kan de onwettigheid van de bestreden beslissing niet worden vastgesteld op grond van overtuigende motieven.

22. Tevens heeft verzoekende partij geen belang om zich te beroepen op een schending van artikel 4.3.8. §2 VCRO. Dit artikel heeft namelijk **enkel betrekking op stedenbouwkundige vergunningen en niet op verkavelingsvergunningen**, quod in casu.

⇒ In de mate verzoekende partij zich m.a.w. beroept op een schending van artikel 4.3.8. §2 VCRO dient het middel te worden verworpen als zijnde ontvankelijk aangezien artikel 4.3.8. §2 VCRO in casu niet van toepassing is.

23. In ondergeschikte orde, en slechts voor zover Uw Raad van oordeel zou zijn dat de hierboven opgeworpen excepties dienen te worden verworpen, quod certe non, zal tussenkomende partij ook ten gronde ingaan op de overtuigende motieven en op de vermeende schending van artikel 4.3.8. §2 VCRO.

B GEEN SCHENDING VAN HET GEZAG VAN GEWIJSDE VAN HET Vernietigingsarrest A/2013/0178

24. In eerste instantie wenst tussenkomende partij te benadrukken dat de Deputatie het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest van Uw Raad met nr. A/2013/0178 niet heeft miskend. Zo wordt m.b.t. de draagwijdte van het gezag van gewijsde van een vernietigingsarrest in de gespecialiseerde rechtsleer het volgende gesteld: (...)(eigen accentuering)

25. In het vernietigingsarrest nr. A/2013/0178 stelde Uw Raad dat de (vernietigde) beslissing van 21 januari 2010 niet deugdelijk was gemotiveerd aangezien de Deputatie, in de mate zij bebouwing in een reservatiestrook mogelijk achtte, eerst de toepassingsvoorwaarden uit artikel 4.3.8. §2 VCRO moet onderzoeken en pas daarna kan nagaan of de aanvraag vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening voor vergunning in aanmerking komt. Aangezien de Deputatie deze chronologie niet had

gevolgd en de aanvraag had getoetst aan de goede ruimtelijke ordening zonder de toepassingsvoorwaarden uit artikel 4.3.8. §2 VCRO te onderzoeken, heeft Uw Raad de beslissing van de Deputatie van 21 januari 2010 vernietigd.

⇒ Dat die stelling volgens tussenkomende partij niet correct is, werd hoger reeds aangehaald. Desalniettemin hield de Deputatie er rekening mee.

26. Aan de bedoelde vernietigingsmotieven is de Deputatie in de thans bestreden beslissing tegemoetgekomen. Zij heeft de aanvraag beoordeeld volgens de in het vernietigingsarrest aangegeven chronologie. Bovendien is de Deputatie in het beschikkend gedeelte van de thans bestreden beslissing *expressis verbis* tot de conclusie gekomen dat de aanvraag **NIET in overeenstemming** is met de planologische bestemming van het gewestplan en met de decretale en reglementaire bepalingen, terwijl zij in het beschikkend gedeelte van de vernietigde beslissing van 21 januari 2010 had geoordeeld dat het aangevraagde **in overeenstemming** was met het gewestplan en met de decretale en reglementaire bepalingen. Er wordt nu tevens uitdrukkelijk geweigerd o.w.v. een strijdigheid met artikel 4.3.1. VCRO.

27. Gelet op het voorgaande schendt de bestreden beslissing geenszins het gezag van gewijsde van het eerdere vernietigingsarrest van Uw Raad.

28. **Ondergeschikt** is het evident dat men bezwaarlijk kan eisen dat de Deputatie zich aan het arrest zou moeten houden wanneer dat arrest inhoudelijk juridisch bekritiseerbaar is.

C OMTRENT HET NEGATIEF ADVIES VAN HET AGENTSCHAP WEGEN EN VERKEER EN DE TOEPASSINGSVOORWAARDEN VAN ARTIKEL 4.3.8. §2 VCRO

29. In tweede instantie stelt verzoekende partij dat de bestreden beslissing en het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer (tussenkomende partij) waarop zij gebaseerd is, niet voldoende gemotiveerd en bijgevolg onwettig zouden zijn. Meer in het bijzonder stelt verzoekende partij dat in het advies en in de bestreden beslissing niet wordt stilgestaan bij de vraag of de reservatiestrook zal worden aangewend binnen een periode van vijf jaar.

30. In eerste instantie wenst tussenkomende partij te benadrukken dat de aanvraag waar huidig dossier betrekking op heeft gelegen is langs een gewestweg. Dit impliceert dat het advies van het **Agentschap Wegen en Verkeer conform artikel 7.5.9. VCRO een (negatief) bindend advies** is.

⇒ Dit impliceert niet alleen dat de Deputatie slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt wanneer het advies negatief is of voorwaarden bevat, maar ook dat de Deputatie haar bevoegdheid overschrijdt wanneer zij afwijkt van een dergelijk bindend advies. Dit wordt ook bevestigd door Uw Raad. Zo stelde Uw Raad in een arrest van 5 maart 2013 het volgende: (...)

31. De relevantie van de vraag naar het al dan niet aanwenden binnen een periode van 5 jaar, is aangegeven uit de inhoud van artikel 4.3.8. VCRO, waarvan echter reeds werd aangehaald dat het niet van toepassing is op een verkavelingsaanvraag ...

32. In casu heeft de Deputatie bij de herneming van de administratieve procedure na de vernietiging van de beslissing van 21 januari 2010 een nieuw advies ingewonnen van het

Agentschap Wegen en Verkeer. In dit advies, dat werd uitgebracht op 5 juli 2013, wordt m.b.t. voorliggende aanvraag het volgende gesteld: (...)

33. Verzoekende partij kan niet op geloofwaardige wijze voorhouden dat het advies onvoldoende gemotiveerd zou zijn en niet zou stilstaan bij de toepassingsvoorwaarden van artikel 4.3.8. §2 VCRO waardoor de Deputatie zich niet op dit advies kon baseren. Het artikel is simpelweg niet van toepassing.

34. Daarentegen kon de Deputatie er, wanneer het Agentschap Wegen en Verkeer een negatief advies uitbrengt en stelt dat bebouwing niet kan worden toegelaten gelet op de ligging van de percelen in de reservatiestrook, in alle redelijkheid van uitgaan dat er een mogelijkheid bestaat dat de reservatiestrook binnen de 5 jaar zal worden aangewend door AWV voor de aanleg van openbare infrastructuur, in casu de ringweg rond Duffel, te meer daar ook het college geen hypotheek wil leggen op de reservatiestrook in overdruk zoals voorzien in het gewestplan Mechelen. Dat werd ook uitdrukkelijk op die wijze in het bestreden besluit verwoord.

- ⇒ Desalniettemin moest AWV zelf dat niet uitvoeriger motiveren. Het gegeven van al dan niet uitvoering binnen een termijn van 5 jaar is geen parameter die van belang is voor de beoordeling van een verkavelingsvergunning. Er anders over oordelen zou een voorwaarde toevoegen aan het decreet die er niet in vevat is.
- ⇒ Hetzelfde dan maar afschuiven onder de noemer van zorgvuldig bestuur, zou tevens onrechtstreeks inhouden dat wordt ingegaan tegen de uitdrukkelijke wens van de decreetgever om 4.3.8. VCRO enkel van toepassing te maken op stedenbouwkundige vergunningsaanvragen, en niet op verkavelingsaanvragen. Ook op die wijze zou men dus onterecht onrechtstreeks een voorwaarde toevoegen aan het decreet die er niet in vevat is.

35. De tegengestelde oplossing zou overigens veeleer van onbehoorlijk bestuur getuigen. Zo zou het strijdig zijn met o.m. het redelijkheids-, vertrouwens-, rechtszekerheids- en zorgvuldigheids-beginsel om eerst een verkavelingsvergunning (en daarna dus verplichtend tevens stedenbouw-kundige vergunningen) te verlenen m.b.t. het bewuste perceel, om daarna wanneer particulieren hun droomwoning hierop hebben gebouwd, hen te onteigenen met het oog op de realisatie van de ringweg ...

36. Het advies van AWV is dus niet onwettig. Het moest geen uitspraak doen over de aspecten waarvan men voorhoudt dat het daarover uitspraak zou moeten doen. Het middel is om die reden niet gegrond.

D ONVERENIGBAARHEID VAN HET AANGEVRAAGDE MET DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

37. Ter afronding van haar beoordeling van de door verzoekende partij ingediende verkavelingsaanvraag en in lijn met de door Uw Raad opgelegde chronologie heeft de Deputatie deze aanvraag ook nog getoetst aan de goede ruimtelijke ordening.

38. Gelet op het feit dat de aanvraag van verzoekende partij de realisatie van de ringweg rond Duffel dreigt te hypothekeren, kon de Deputatie in alle redelijkheid tot de conclusie komen dat de aanvraag vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening in het algemeen, en vanuit het mobiliteitsaspect in het bijzonder, niet voor vergunning in aanmerking komt.

39. Het weze hierbij overigens nogmaals herhaald dat het pas van onbehoorlijk bestuur zou getuigen om m.b.t. het bewuste perceel eerst een verkavelingsvergunning (en daarna dus verplichtend tevens stedenbouwkundige vergunningen) te verlenen om daarna de bewoners van de opgerichte woningen te onteigenen met het oog op de realisatie van de ringweg.

...”

De verzoekende partij dupliceert:

“ ...

4.1 Ontvankelijkheid van het middel

...

10. Verzoekende partij merkt op dat zij in haar verzoekschrift grieven heeft geformuleerd t.a.v. de gehele bestreden beslissing, die niet voldoet aan de voorwaarden die door uw Raad werden geformuleerd in het arrest nr. A/2013/0178 van 30 april 2013. Met name is verzoekende partij van oordeel dat de bestreden beslissing ten onrechte besluit tot een onverenigbaarheid met de gewestplanbestemming, dat de bestreden beslissing berust op een onwettig advies van het AWV, dat artikel 4.3.8, §2 VCRO miskend wordt en dat de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening onzorgvuldig is. Hierna zal blijken dat geen enkele van deze grieven als overtuigend beschouwd kan worden. Immers kan geen enkel motief in het bestreden besluit op zich volstaan om de beslissing te verantwoorden, en zeker niet het negatief advies van het AWV dat onwettig is (zie randnr. 19 tot 23). Er kan dan ook geen sprake zijn van onontvankelijkheid van het middel.

11. De tussenkomende partijen menen verder dat verzoekende partij geen belang heeft om zich te beroepen op een schending van artikel 4.3.8, §2 VCRO nu het niet van toepassing zou kunnen zijn in casu. Verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. A/2013/0178 van 30 april 2013 waarin uw Raad besloot dat er wel degelijk toepassing dient gemaakt te worden van artikel 4.3.8, §2 VCRO.

Verzoekende partij merkt overigens op dat een verkavelingsvergunning een subjectief recht creëert in hoofde van de houder om op de kavels woningen op te richten, een recht dat de overheid niet eenzijdig meer ongedaan kan maken. Door de verkavelingsvergunning moet op voorhand vaststaan of en hoe op de kavels gebouwd kan worden, zodat uit die logica volgt dat men bij de beoordeling van een verkavelingsvergunning eveneens rekening moet houden met artikel 4.3.8, §2 VCRO (dit ook net om situaties te vermijden zoals vermeld in randnummer 35 van de toelichtende nota van de leidend ambtenaar van het AWV, resp. randnummer 39 van het verzoekschrift tot tussenkomst van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Duffel).

Het middel, in zover het berust op een schending van artikel 4.3.8, §2 VCRO is bijgevolg onontvankelijk.

4.2 Ten gronde

...

4.2.1 Schending van gezag van gewijsde - geen legaliteitsbelemmering

13. Uw Raad stelde uitdrukkelijk vast dat een reservatiestrook geen absoluut bouwverbod inhoudt, zodat de loutere vaststelling dat een perceel gelegen is in een reservatiestrook geen afdoend motief vormt om het aangevraagde te weigeren.

Het bestreden besluit motiveert: (...)

15. Deze motivering komt nog steeds neer op de loutere vaststelling dat het perceel van verzoekende partij gelegen is in een reservatiestrook en dat deze reservatiestrook voorzien zou zijn voor de realisatie van de 'ringweg' rond Mechelen. Uw Raad oordeelde dat het vergunningverlenend bestuursorgaan minstens moet aangeven welke plannen er met betrekking tot de reservatiestrook in het gewestplan voorzien waren en welke invloed of weerslag deze hebben op het aangevraagde. Er wordt echter nog steeds geen enkele concrete aanwijzing gegeven over een mogelijke benutting van de reservatiestrook en uitvoering van de ringweg. Ondanks de beweringen van verzoekende en tussenkomende partijen wordt er geen verduidelijking gegeven over de ringweg en de invloed ervan op de aanvraag.

16. Het oorspronkelijke doel van de reservatiestrook was de realisatie van een ring rond Duffel. Het tracé van de (eventuele) omleidingsweg zou over het perceel van verzoekende partij lopen. Het plan werd klaarblijkelijk opgeborgen naar aanleiding van de beslissing van de NMBS-INFRABEL om de huidige spoorwegbedding te verleggen, omdat de bestaande bocht te scherp is voor hoge snelheidstreinen. Het project van de ontsluitingsweg over de reservatiestrook, met verlenging van de spoorweglaan is fel betwist, en er lijkt is geen concreet plan (meer) te zijn. De reservatiestrook is reeds sinds 1997, d.i. al 17 jaar (!) vastgesteld, zonder dat er enige duiding of duidelijkheid is over wat concreet zal gebeuren.

Alles wijst er dus op dat de reservatiestrook ter hoogte van het perceel van de verzoekende partij niet concreet voor de geplande infrastructuurwerken zal worden gebruikt, indien dit al zou kunnen, wegens de verlegging van het spoorwegtracé. Bovendien werd een positief stedenbouwkundig attest afgeleverd voor het naastliggend perceel nr. 02741L, dat minstens deels in dezelfde reservatiestrook ligt.

Uw Raad oordeelde tevens dat de motiveringsplicht van de verwerende partij nog concreter en preciezer wordt, wanneer de verzoekende partij in haar administratief beroepschrift op de niet-uitvoerbaarheid van de ringweg heeft gewezen. Het bestreden besluit antwoordt echter opnieuw niet op de argumenten van verzoekende partij (zoals verwoord op pagina 2 bovenaan van het bestreden besluit).

17. Het bestreden besluit van de deputatie schendt bijgevolg het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest nr. A/2013/0178 van 30 april 2013 van uw Raad, waarin werd gesteld dat er concrete duidelijkheid moet gegeven worden over de mogelijke uitvoering van de ringweg. De deputatie kwam op ongeldige wijze tot het besluit dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de gewestplanbestemming. De motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

4.2.2 Onwettigheid advies AWV - toets van artikel 4.3.8, § 2 VCRO

...

19. Verwerende partij meent te kunnen volstaan met het bijtreden van het negatief advies van het AWV en steunt zich daarbij op het arrest nr. A/2013/0145 van uw Raad d.d. 16 april 2013. Tussenkomende partijen menen dat de deputatie haar bevoegdheid zou overschrijden wanneer afgeweken wordt van het bindend negatief advies en

verwijzen naar het arrest nr. A/2013/0106 van uw Raad d.d. 5 maart 2013. Verwerende en tussenkomenende partijen besluiten dat het advies van het AWW voldoende gemotiveerd werd en dat de deputatie er rechtmatig op mocht voortbouwen om de vergunning te weigeren.

Dit terwijl uw Raad in hetzelfde arrest nr. A/2013/0145 van 16 april 2013 oordeelde dat het advies, waarop de deputatie zich steunt, zowel naar inhoud als met betrekking tot de wijze van totstandkoming zelf zorgvuldig moet zijn, en dit onder meer impliceert dat het advies zelf afdoende gemotiveerd moet zijn. Om te voldoen aan de motiveringsplicht moet een vergunningsbeslissing volgens uw Raad gedragen worden door motieven die in feite juist zijn en in rechte pertinent. Deze motieven moeten tevens duidelijk vermeld worden in de bestreden beslissing zelf en moeten op een duidelijke en afdoende wijze weergeven waarom de bevoegde overheid de bestreden beslissing neemt.

20. Verzoekende partij is van oordeel dat het ongunstige advies van het AWW niet afdoende gemotiveerd werd. Het advies luidt immers zeer summier:

"Er wordt een ONGUNSTIG advies verleend omwille van volgende reden:
De percelen zijn gelegen binnen de reservatiestrook die op het gewestplan voorzien is. Bebouwing kan hierop niet toegelaten worden."

Het bevat een loutere affirmatieve vaststelling die amper de waarde heeft van een stijlformule. Het advies komt voor als faciel opgesteld (pour les besoins de la cause?), en het strijdt niet alleen met het gunstig advies van 08 december 2009 in deze zaak, maar ook met het gunstige advies m.b.t. het naastliggende perceel 247/L.

21. Een bindend advies moet op zichzelf draagkrachtig zijn gemotiveerd, het moet getuigen van een zorgvuldig onderzoek en pertinent zijn, zeker indien het bindend is en de beslissingnemende overheid er niet kan van afwijken.

...

Uw Raad heeft in het vernietigingsarrest nr. A/2013/0178 van 30 april 2013 ook geoordeeld dat de loutere vaststelling dat een perceel gelegen is in een reservatiestrook geen afdoende motief vormt voor de weigering van de vergunning. De deputatie mocht dan ook niet voortbouwen op een advies waarin niets meer vastgesteld werd dan de ligging van het perceel van verzoekende partij in een reservatiestrook.

22. Bovendien zegt het advies niets over de aanwending van de reservatiestrook binnen de periode van vijf jaar (zoals nochtans vereist op basis van artikel 4.3.8, §2, 2° VCRO). De afwezigheid van elke toelichting op dit punt moet doen besluiten tot de afwezigheid van concrete uitvoeringsplannen m.b.t. tot de reservatiestrook, en niet - zoals de verwerende en tussenkomenende partijen ten onrechte trachten voor te houden - tot mogelijke aanwending van de strook binnen de vijf jaar.

De onbeslistheid van de overheid met betrekking tot de effectieve aanwending van de reservatiestrook maakt dat het eigendom van de verzoekende partij al gedurende meer dan anderhalf decennium niet voor haar doel, d.i. bebouwing, kan worden aangewend. Deze feitelijke bevrozing van elke aanwending of verkoop van het eigendom, uitsluitend het gevolg van het stilzitten van de overheid is een schadelijke en kennelijk onredelijke handeling die zich in de bestreden beslissing veruitwendigt. Het past niet dat de adviserende en vergunningverlenende overheden zich in de gegeven omstandigheden nog kunnen beroepen op de afwezigheid van een beslissing zoals voorzien in artikel 4.3.8, §2, 2° VCRO, a fortiori nu de overheid - welke ook - zelf arbitrair kan beslissen om

de percelen te laten liggen en geen attest op te stellen. Terzake moet een verbod worden opgelegd om het onregelmatig en kennelijk onredelijk motief nog te gebruiken.

Het is daarbij niet relevant dat de tekst van artikel 4.3.8, §2 VCRO alleen de hypothese van een stedenbouwkundige vergunning vermeldt, en dus niet die van een verkavelingsvergunning. Het gaat om de kennelijke onredelijkheid van de bevrozing van het perceel zoals het in het motief is neergelegd. Overigens, indien zou worden geoordeeld dat artikel 4.3.8, §2 VCRO in zaken van verkavelingsvergunningen niet wordt toegepast, moet de toets van die bepaling niet worden gemaakt en moet bij vaststaande afwezigheid van een legaliteitsbelemmering de vergunning zonder meer worden afgegeven. Tenzij er op grond van de ruimtelijke ordening van de plaats een tegenindicatie zou zijn, quod non, gelet op de vergunning voor het aanpalende perceel.

Het advies van het AWV d.d. 5 juli 2013 is bijgevolg onwettig en mag geen wettige basis voor de bestreden beslissing zijn. De bestreden beslissing is door de dezelfde onzorgvuldigheid en onwettigheid aangetast.

4.2.3 Onzorgvuldige beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

24. *De bestreden beslissing heeft de overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening van de plaats niet onderzocht. Er is geen enkele verwijzing naar enig element van het ruimtelijk toetsingskader. Het begrip goede ruimtelijke ordening werd niet concreet ingevuld.*

In het bestreden besluit wordt eenvoudigweg gesteld: (...)

Een aan de weigeringsbeslissing voorafgaand zorgvuldig onderzoek ontbreekt, zodat het bestreden besluit niet in redelijkheid kan worden verantwoord. De motivering is allesbehalve afdoend.

25. *Ten slotte kan herhaald worden dat er een schending van het zorgvuldigheids- en gelijkheidsbeginsel voorligt nu het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Duffel op 14 september 2009 aan Koen WOUTERS een positieve stedenbouwkundig attest heeft afgegeven voor het bouwen van een vrijstaande eengezinswoning op het perceel Mechelsebaan, 2de afdeling sectie D nr. 02741L, dit is het rechts bij het perceel van de verzoekende partij aansluitende perceel. Dit perceel ligt minstens deels in dezelfde reservatiestrook.*

*Het advies van het AWV is in dat dossier gunstig, net zoals het advies dat het agentschap in de voorliggende zaak eerder, m.n. over het eerste bestuurlijk beroep bij de deputatie te Antwerpen heeft gegeven (**stuk 7**). Er kan allerm minst sprake zijn van een consequent stedenbouwkundig beleid.*

De verwerende partij volstaat met de gratuite stelling dat het gelijkheidsbeginsel niet geschonden kan zijn vermits niet zij, maar het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Duffel het stedenbouwkundig attest heeft uitgereikt. De verwerende partij diende echter met de toestand van de aangrenzende percelen rekening te houden bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Duffel stelt dan weer dat het voorziene tracé bij de wijziging van het gewestplan in 1997 een breedte heeft van 60m, doch dat die volledige breedte niet noodzakelijk zou zijn in functie van de aanleg

van de bewuste weg... Een verklaring die duidelijk werd opgesteld pour les besoins de la cause. Het perceel van verzoekende partij is slechts 40m breed, zodat de strook deels over het perceel nr. 0274/L moet lopen. De ongelijkheid tussen beide percelen is niet verantwoord en toont hoe dan ook geen consequent beleid van het college aan.

Het middel is in al zijn onderdelen gegrond.

...

Beoordeling door de Raad

1.

1.1

Vooreerst moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij, de verwerende partij en de tussenkomende partij verschillende standpunten innemen met betrekking tot de vraag op welk weigeringsmotief de bestreden beslissing steunt.

1.2

In fine van de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat “hier een legaliteitsbelemmering met de gewestplanbestemming én met de bebouwingsmogelijkheden conform artikel 4.3.8. §2 van de Vlaamse Codex wordt vastgesteld” waardoor “de goede ruimtelijke ordening in het gedrang gebracht en dan meer in het bijzonder het mobiliteitsaspect”.

In de eerdere overwegingen van de bestreden beslissing stelt de verwerende partij inderdaad vast dat de aanvraag strijdig is met de planologische bestemming van het gewestplan, waarna “voorts” artikel 4.3.8, § 2 VCRO betrokken wordt in de beoordeling, waarbij verwezen wordt naar het advies van het agentschap voor Wegen en Verkeer van 5 juli 2013, waaruit, volgens de bestreden beslissing, de uitvoerbaarheid van de ringweg rond Duffel moet afgeleid worden. Dit laatste brengt de verwerende partij dan tot de conclusie dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 4.3.8, § 2 VCRO.

1.3

Uit de overwegingen van het bestreden besluit blijkt dat weliswaar wordt gesteld dat de aanvraag de goede ruimtelijke ordening in het gedrang brengt en “in het bijzonder het mobiliteitsaspect”, maar dat die conclusie niet steunt op een beoordeling op grond van artikel 4.3.1, § 2 VCRO, doch wel op het gegeven dat de aanvraag strijdig is met de gewestplanbestemming en op de vaststelling dat niet aan de voorwaarden voldaan is van artikel 4.3.8, § 2 VCRO.

De bestreden beslissing steunt met andere woorden op twee motieven:

- de niet overeenstemming van de aanvraag met de planologische bestemming van het gewestplan;
- het niet voldaan zijn aan de voorwaarden van artikel 4.3.8, § 2 VCRO.

Anders dan voorgehouden door de partijen steunt de bestreden beslissing niet op het bindend karakter van het advies van Wegen en Verkeer. Dit advies wordt in de bestreden beslissing enkel betrokken bij de beoordeling van het al dan niet voldaan zijn aan de voorwaarden van artikel 4.3.8, § 2 VCRO.

2.

Het wordt niet betwist dat de aanvraag is gelegen in een, volgens het van toepassing zijnde gewestplan, reservatiegebied.

Artikel 18, 7.3 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (Inrichtingsbesluit), bepaalt:

“De reservatie- en erfdienstbaarheidsgebieden zijn die waar perken kunnen worden opgesteld aan de handelingen en werken, ten einde de nodige ruimten te reserveren voor de uitvoering van werken van openbaar nut, of om deze werken te beschermen of in stand te houden.”

Artikel 4.3.8 VCRO behoort tot “Afdeling 2. Decretale Beoordelingselementen”, waar naar verwezen wordt in artikel 4.3.1, § 1, eerste lid, 2° VCRO, dat bepaalt dat een vergunning wordt geweigerd indien de weigering genoodzaakt wordt door de decretale beoordelingselementen, vermeld in afdeling 2.

Artikel 4.3.8, § 2 VCRO bepaalt:

“§ 2. Een stedenbouwkundige vergunning kan niet worden verleend voor het bouwen van een constructie in een reservatiestrook, behoudens indien voldaan is aan een van volgende voorwaarden :

1° de aanvraag heeft betrekking op de uitvoering, bescherming of instandhouding van handelingen die betrekking hebben op openbare infrastructuren of openbare wegen of nutsvoorzieningen en kan worden gekaderd binnen de vigerende stedenbouwkundige voorschriften;

2° uit de adviezen van de bevoegde instanties blijkt dat de reservatiestrook niet binnen vijf jaar na afgifte van de vergunning zal worden aangewend voor de uitvoering, bescherming of instandhouding van handelingen, vermeld in 1°.

In geval van onteigening na het verstrijken van de termijn, vermeld in het eerste lid, 2°, wordt bij het bepalen van de vergoeding geen rekening gehouden met de waardevermeerdering die uit de vergunde werken voortvloeit.”

In de parlementaire voorbereidingen wordt deze bepaling als volgt verduidelijkt (Parl. St. VI. Parl., 2008-2009, stuk 2011/1, 135, nr. 428):

“...

§2 omvat een nieuwe regeling betreffende het bouwen (nieuwbouw) in reservatiestroken, die geïnspireerd is op de principes van §1.

Deze regeling heeft geen betrekking op bestaande zonevreemde constructies (inz. woningen) in een reservatiestrook. Zoals aangegeven bij de bespreking van de definitie van zonevreemde constructies (nieuw artikel 92, 17°, DRO) zijn op het verbouwen, herbouwen, uitbreiden c.q. herstellen van deze constructies de basisrechten inzake zonevreemde constructies van toepassing.

§2 bevestigt dat in reservatiestroken handelingen kunnen worden vergund dewelke betrekking hebben op openbare infrastructuren of openbare wegen of nutsvoorzieningen.

Vernieuwend is dat een regel wordt ingevoerd volgens dewelke nieuwbouw in reservatiestroken kan worden toegelaten indien uit de adviezen blijkt dat de strook niet zal worden gerealiseerd binnen de 5 jaar na de afgifte van de vergunning. Ook hier geldt het principe dat het risico voor de aanvrager is. Wanneer later onteigend wordt in functie van

nutswerken, dan kan hij geen vergoeding krijgen voor de waardevermeerdering die uit de uitgevoerde bouwwerken voortvloeit.

Buiten dit decretale kader kunnen geen vergunningen worden afgeleverd, ook niet via bvb. een ruime interpretatie van artikel 18.7.3 van het Inrichtingsbesluit.

...

Uit het voorafgaande volgt dat de bebouwingsmogelijkheden van een perceel gelegen binnen een reservatiestrook sinds de inwerkingtreding van de Vlaamse Codex voor Ruimtelijke Ordening niet enkel meer worden bepaald door de bestemmingsvoorschriften van het Inrichtingsbesluit, doch ook door artikel 4.3.8, § 2 VCRO.

De argumentatie van de verzoekende partij en de tussenkomende partij dat artikel 4.3.8, § 2 VCRO enkel betrekking heeft op een stedenbouwkundige vergunning en de aanvraag een verkavelingsvergunning betreft, belet niet dat de verwerende deze bepaling bij haar beoordeling kon betrekken. De aanvraag betreft immers het verkavelen van een grond in twee kavels, bestemd voor “vrijstaande eengezinswoningen”. De bebouwingsmogelijkheden van het betrokken perceel zijn derhalve wel degelijk relevant bij het beoordelen van de aanvraag tot verkavelingsvergunning.

3.

In het bestreden besluit wordt vastgesteld dat de gevraagde verkaveling volgens het gewestplan Mechelen, zoals laatst gewijzigd met het wijzigingsbesluit van 6 mei 1997, gelegen is in een “reservatiestrook” en bestemd is als “tracé (...) voor de realisatie van een 'ringweg' rond Duffel”, dat er met deze 'ringweg' de bouw van een tweede Netebrug wordt voorzien om het doorgaand verkeer uit het centrum van Duffel te weren door de aanleg van een westelijke ontsluitingsweg die de Mechelsebaan, over de Nete heen, verbindt met de Hondiuslaan, en via de te verlengen Spoorweglaan voert naar de Lintsesteenweg, dat het betrokken perceel gelegen is tussen de Mechelsebaan en de Hondiuslaan, dat het nieuwe verbindingstracé loopt over het perceel van voorliggende aanvraag, en dat de verkaveling ruimte in beslag neemt die nodig is voor de uitvoering van werken voor de aanleg van deze 'ringweg' rond Duffel.

De verwerende partij heeft zich derhalve niet beperkt tot de vaststelling dat het perceel gelegen is in een reservatiestrook, maar ook de omvang beoordeeld van het tracé voor de aanleg van de ringweg binnen de reservatiestrook en de weerslag van de voorziene openbare nutswerken ten opzichte van de door de verzoekende partij gevraagde verkavelingsvergunning.

De verwerende partij overweegt in de bestreden beslissing tevens dat deze ringweg zal worden uitgevoerd en verwijst daarvoor naar een bevestiging van het college van burgemeester en schepenen en naar het ongunstig advies van het agentschap Wegen en Verkeer waaruit dit ook zou afgeleid kunnen worden.

4.

Voor zover de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing het gezag van gewijsde van het vorig arrest van de Raad schendt, steunt dit op de bewering dat het bestreden besluit louter vaststelt dat het perceel is gelegen in een reservatiestrook. Zoals blijkt uit de vorige randnummers is dit niet het geval.

5.

De kritiek van de verzoekende partij op de toepassing van artikel 4.3.8, § 2 VCRO beperkt zich tot een kritiek op het advies van het agentschap Wegen en Verkeer, met name wordt bekritiseerd dat het advies niet is gemotiveerd, het niets zegt over de aanwending van de reservatiestrook

binnen de periode van vijf jaar en de afwezigheid van toelichting op dat punt moet doen besluiten tot een onwettige motivering en een kennelijk onzorgvuldig en onredelijk advies. De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing dat het advies niet is onderzocht, noch eigen gemaakt, waardoor deze beslissing eveneens onzorgvuldig en onwettig is.

Zoals reeds vastgesteld onder het eerste randnummer is het bindend karakter van het advies van het agentschap Wegen en Verkeer geen weigeringsmotief in de bestreden beslissing. Dit advies wordt in de bestreden beslissing enkel betrokken bij de beoordeling van het al dan niet voldaan zijn aan de voorwaarden van artikel 4.3.8, § 2 VCRO. Het advies kan derhalve niet beschouwd worden als een voorbeslissing van de bestreden beslissing, hetgeen tot gevolg heeft dat de door de verzoekende partij beweerde onwettigheid van dit advies, de bestreden beslissing niet vitiesert.

Uit artikel 4.3.8, § 2 VCRO volgt dat een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een constructie in een reservatiestrook kan verleend worden ofwel voor handelingen die betrekking hebben op openbare infrastructures of openbare wegen of nutsvoorzieningen, ofwel voor andere dan deze handelingen indien uit de adviezen van de bevoegde instanties blijkt dat de reservatiestrook niet binnen vijf jaar na afgifte van de vergunning zal worden aangewend voor de eerstgenoemde handelingen.

Het gegeven dat het advies van het agentschap voor Wegen en Verkeer geen tijdspad bevat met betrekking tot de uitvoering van de ringweg rond Duffel, leidt derhalve niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Deze vereiste valt immers niet af te leiden uit artikel 4.3.8, § 2 VCRO.

6.

De conclusie van het voorgaande is dat het advies van het agentschap van Wegen en Verkeer niet als voorbeslissend kan beschouwd worden ten aanzien van de bestreden beslissing en dat de verzoekende partij geen schending aantoont van de aangehaalde bepalingen en beginselen door de bestreden beslissing.

In de mate dat de verzoekende partij de vernietiging vordert van het advies van het agentschap Wegen en Verkeer, is de vordering onontvankelijk.

In de mate dat de verzoekende partij de vernietiging vordert van de bestreden beslissing, is de vordering ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de LEIDEND AMBTENAAR van het agentschap Wegen en Verkeer is ontvankelijk.
2. Het verzoek tot tussenkomst van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente DUFFEL is ontvankelijk.
3. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
4. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 200 euro, ten laste van de tussenkomende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 20 juli 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vierde kamer, samengesteld uit:

Nathalie DE CLERCQ, voorzitter van de vierde kamer,
met bijstand van

Sofie VAN NOTEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Sofie VAN NOTEN

Nathalie DE CLERCQ